

Lettere in musica

Neus Llorens, soprano
Marcel Jorquera, contratenor
Frederic Schikora, baríton
Josep Ferrer, baix
M. Rosa Tamarit, soprano, clavicèmbal i direcció artística

Lettere in Musica neix com a secció professional del Laboratori d'Antiga del Departament d'Història i Història de l'Art de la Universitat Rovira i Virgili. Creat i dirigit per M. Rosa Tamarit, ha generat diversos projectes, entre els quals destaquen, als inicis, l'enregistrament i concert *Dulcis amica dei*, amb el clavicembalista Nicolau de Figuereido (2010) o l'acció musical *Alis versant Duoda* (2013, Cicle Dones en Música URV). Al Museu Diocesà de Tarragona, (Nit dels Museus 2016) es va estrenar el seu programa *Umori freddi* i, el mateix any, *Dionísies al laberint d'Ariadna* (Foment Vilanoví). Dins el 13è Cicle d'Orgue del Matarranya (2017) es presentà *Ariadna, del laberint al cel*. Els seus darrers projectes han estat el concert *Humor(s) en temps de neu* (Foment Vilanoví, 2018) i, recentment, diversos concerts i cursos monogràfics a la Universidad Veracruzana (Xalapa, Mèxic), a més d'un recital al Theatrumuseum de Viena.

M. Rosa Tamarit Sumalla es va iniciar en el món de la música a l'Orfeó Lleidatà i al Conservatori de Lleida. Guanyà el Premi d'Honor de Grau Superior de Cant al Conservatori del Liceu, on va estudiar amb Carmen Bustamante i Manuel García Morante. Obté també el primer premi 'Joan Massià' i esdevé finalista d'altres concursos d'àmbit estatal. Guardonada amb diverses beques (Diputació de Lleida, Agustín Pedro y Pons, Schola Cantorum Basiliensis), estudia un Postgrau a la Schola Cantorum Basiliensis amb René Jacobs i Richard Levitt, i direcció de cors amb Hans-Martin Linde. Doctorada en Història de l'Art per la UdL sota la direcció de Ximo Company i Xosé Aviñoa, és actualment professora d'Història de la Música i l'Espectacle a la URV. Ha treballat com a cantant amb directores i directors de reconegut prestigi arreu de l'Estat espanyol, a França, Suïssa, Alemanya, Itàlia, Mèxic, EE.UU. i Luxemburg. Ha estat professora del Conservatori de Cervera, de la UdL, de l'Escola de Música de Tarrega i també, en diverses ocasions, professora convidada a la Facultat de Música de la Universidad Veracruzana (Veracruz, Mèxic) i del Keene State College (NH, USA).

Organitzat per:
Associació Espurnes Barroques, Territori Barroc,
Casa Museu Duran i Sanpere

Amb la col·laboració de:
Ajuntament de Cervera, Conservatori de Cervera

Amb el patrocini de:
Celler Grau i Grau, Chocolat Box

ESPURNESBARROQUES.CAT

ESPURNES

Eros en temps de flors

18 MAIG 2019
21.30H

**Eros en temps
de flors**

CASA MUSEU
DURAN I SANPERE.
CERVERA

**ESPURNES
BARROQUES**

MÚSICA I
PATRIMONI
AL TERRITORI
BARROC

EN CONCERT

Lettere in musica

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Diputació de Lleida

Programa

PRIMAVERA D'AMOR

Mateu Fletxa el Vell (1481 - 1553), atribuïda.
“Bella, de vós som amorós” [Escala de la Casa Museu]

Claudio Monteverdi (1567 - 1643)
De La favola d'Orfeo
Pròleg de la Música: “Dal mio Parnasso amato...”
Recitatiu (Pastor): “In questo lieto e fortunato giorno”
Cor: “Vieni Imeneo”
Recitatiu (Nimfa): “Ma tu, gentil pastor”
Cor: “Vieni, Imeneo”

Girolamo Frescobaldi (1583 - 1643)
“Se l'aura spira tutta vezzosa”

NITS D'ENYOR I NITS D'ÈXTASI

Claudio Monteverdi
D'Il Quarto Libro di Madrigali
“Sfogava con le Stelle” (O. Rinuccini)
“Luci serene e chiare” (R. Arlotti)
“Sì ch'io vorrei morire” (atr. M. Moro)

A L'ALBA

Claudio Monteverdi
De L'incoronazione di Poppea
Duet (Nerone i Poppea): “Pur ti miro”

QUAN L'AMOR, CAMES AJUDEU-ME, FUIG DE CASA...

Mateu Fletxa el Vell
“Què farem del pobre Joan”

Duració aproximada: 45'

Notes al programa

Si l'erotisme és l'impuls que projecta la vida més enllà de la mort, i si —com escriu Eugenio Triás evocant Plató— la Música té el poder de retornar-nos tot allò que havíem perdut en néixer i beure de les fonts del riu de l'oblit... Si, com van escriure Nietzsche i Cioran, música i llàgrimes són una mateixa cosa i el clímax sonor es fon amb el plor... Si tot això ho hem experimentat més enllà de la filosofia, a través de la pulsio interna, la palpació i la tremolor vibrant de la música, hauríem potser de convidar-vos a gaudir del petit experiment sonor “Eros en temps de flors”, deixant primer de tot escrit que la pulsio de la vida esdevé un ingredient essencial perquè el so prengui cos com a vehicle d'emocions, des de l'esclat del riure fins al mòrbid plaer de les llàgrimes.

Entre el Renaixement i el Barroc, l'obra artística en general i les composicions musicals en concret es van anar amarant de la voluptuositat inherent a la paraula cantada, mentre en certs cercles erudits creixia la preocupació per humanitzar l'expressió artística, acompanyada d'un intent de comprendre la fenomenologia física i les lleis naturals de la proporció i la bellesa. És en aquest context i en aquest desig de perfecció formal on hem de situar els experiments polifònics més agosarats i, a la vegada, els intents per reforçar el sentit i el contingut afectiu de la paraula ‘en música’. En el batec intern d'aquest període de trànsit, marcat per la recerca de models antics i, a la vegada, pel desig d'innovació, neixen l'estil recitatiu i el baix continu com a elements nuclears d'allò que els teòrics van anomenar la ‘*seconda prattica*’, tan lligada a l'adveniment dels gèneres musicals amb contingut teatral (òpera i oratori) i a la idea que en sintetitza l'objectiu estètic: ‘*prima le parole, poi la musica*’.

Eros en temps de flors inicia el seu itinerari polifònic amb l'arribada de la Música (‘Dal mio Permesso amato’), convidant al gaudi sonor i al silenci; tot seguit, un cant a Imeneu (‘Vieni, Imeneo’) beneirà el casament d'Orfeo i Euridice, anunciat pels joves pastors (‘In questo lieto e fortunato giorno’); viurem la primavera de l'amor i la seva melangia, entre danses i roses (‘Se l'aura spira’), per passar a recrear a cinc veus un infern de passió sota els estels (‘Sfogava con le stelle’), la contemplació nocturna a vessar de desig (‘Luci serene e chiare’) i el punt més àlgid de l'acte sexual, amplificant-lo fins a la seva transformació en música líquida i en sospirs (‘Sì chio vorrei morire’). Després, camins de tendresa fins a l'albada, quan arriba l'hora del comiat (‘Pur ti miro’) convertit en música de seda, d'un refinament excels, mentre Poppea embolcalla el cos i els pensaments de Neró... I, finalment, només perquè volem mostrar totes les cares de la batalla de l'amor, l'itinerari esclata en rialla irònica (i, malauradament, misògina) amb el judici moral de la societat contra la dona que trenca la convenció (‘Què farem del pobre Joan’) i decideix tastar la llibertat de viure seguint el dictat de les pròpies passions.

Ma. Rosa Tamarit Sumalla